

Arrest

nr. 99 816 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat H. CHIBANE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. In 1973 studeerde u af aan de politieacademie. Nadat u was afgestudeerd zou u een aantal maanden gewerkt hebben als grenswachter. Van 1974 tot 1977 zou u gewerkt hebben bij de 'Mukhabaraat' (inlichtingendienst). In 1977 zou u gedurende zes maanden een opleiding gevolgd hebben aan het zogenaamde diplomatieke instituut. Na deze opleiding zou men u hebben uitgezet als diplomaat in Syrië, meerbepaald tot 1980. Van 1980 tot 1983 zou u gewerkt hebben als diplomaat in Jordanië. Van 1983 tot 1997 zou u gewerkt hebben op het 'nationaal commando' van de Baathpartij. Einde 1997 zou u als diplomaat zijn uitgezet in Soedan, dit tot 2001. Van 2001 tot 2003 zou u gewerkt hebben als directeur van de dienst "Arabische vrijheidsbewegingen", een instelling onder leiding van de toenmalige Minister van Buitenlandse Zaken Tareq Aziz.

Op 14 oktober 2003, na de val van het regime van Saddam Hussein, zou u door Amerikaanse militairen zijn gearresteerd. Men zou u gedurende enkele maanden hebben opgesloten in een politiebureau in Tikrit om u vervolgens over te plaatsen naar de Abu Graib-gevangenis. In deze periode zou men u enkele keren hebben ondervraagd over uw verleden ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Op 6 juni 2004 zou men u onvoorwaardelijk hebben vrijgelaten. Op het moment dat u nog in de gevangenis van Abu Graib verbleef, meerbepaald op 29 maart 2004, zouden aanhangers van Ahmed Chalabi bij u thuis zijn binnengevallen. Men zou uw huis in beslag hebben genomen. Eén week na dit incident zou uw echtgenote hiertegen klacht hebben ingediend. Een aantal maanden later zouden aanhangers van Ahmed Chalabi bij uw echtgenote erop hebben aangedrongen de klacht in te trekken, iets waaraan uw echtgenote onmiddellijk gevolg gaf. Nadat u was vrijgekomen, zou u de klacht opnieuw hebben ingediend. Drie dagen hierna zouden enkele onbekende mannen uw broer hebben benaderd. Ze zouden hem hebben gezegd dat, mocht u zich nog zou laten zien in de wijk Seydia, u zou worden doodgeschoten. Aangezien u uw huis niet kon terugkrijgen, zou u besloten hebben om samen met uw gezin naar Syrië te vluchten, waar jullie tot september 2009 bleven.

In deze periode zouden jullie zijn teruggekeerd naar Bagdad, waar uw echtgenote opnieuw een huis kocht. Op 12 juni 2010 zouden drie gewapende en gemaskerde mannen 's nachts jullie huis zijn binnengevallen. Men zou u op het hoofd hebben geslagen. U zou er evenwel in geslaagd zijn om via de trap en het dak weg te vluchten naar een nabijgelegen militaire post. Toen u later met de militairen terug aankwam in uw huis, was er van de daders geen spoor meer. Einde februari 2011 zou u op de televisie hebben gezien dat er een criminele bende was gearresteerd. U zou tegen deze bende een klacht hebben ingediend, omdat u ervan uitging dat er mogelijkwijze leden van deze bende betrokken waren bij het incident dat u op 12 juni 2010 was overkomen. Naar aanleiding van deze klacht zou u zijn uitgenodigd door de lokale politie voor een identificatieprocedure. U kreeg een tiental mannen te zien, maar u herkende geen van deze mannen. Op 18 mei 2011 zou u vanuit Irak naar Turkije zijn gereisd, waar u op 19 mei 2011 aankwam. Op 21 mei 2011 zou u vanuit Turkije naar België zijn gereisd, waar u op 29 mei 2011 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U haalde aan dat het belangrijkste incident dat u deed besluiten Irak te ontvluchten, het incident van 12 juni 2010 was, waarbij drie gewapende en gemaskerde mannen 's nachts uw huis binnendrongen en u aanvielen (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vraag 6). U voelde zich door deze drie mannen persoonlijk geïsoleerd. U vermoedde zelfs dat deze mannen u wilden ontvoeren en om het leven brengen. U haalde twee redenen aan om dit vermoeden te staven: enerzijds omdat u lang geleden voor de Iraakse inlichtingendienst had gewerkt en toen gespecialiseerd was in het opvolgen van Iraanse milities en anderzijds omdat u tijdens de inval had opgemerkt dat één van de daders een groen lapje stof droeg aan zijn voorhoofd, iets waarvan u aanneemt dat dit alleen door leden van de militie 'Asaib ahl al-Haq' wordt gedragen (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vragen 23 en 25). Het CGVS is er echter allerm minst van overtuigd dat u naar aanleiding van dit incident een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie moet koesteren. De redenen hiervoor zijn de volgende:

Vooreerst wordt er in het politiedossier dat naar aanleiding van uw klacht is opgesteld - en waarvan u een kopie heeft neergelegd - nergens met één woord gerept over uw vermoeden dat u persoonlijk vervolgd werd door leden van 'Asaib ahl al-Haq'. Dit is opmerkelijk aangezien u op het CGVS hiervan overtuigd bent. Dat u dit dan niet zou hebben vermeld toen u deze klacht indiende, is dan ook onbegrijpelijk (zie vertaling politiedossier, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier), aangezien het hier om een belangrijke aanwijzing aangaande de daders én hun motief kan gaan. Nochtans liet u wel vermelden dat het waarschijnlijk om buitenlanders ging. In dit opzicht is het wel heel vreemd dat u de verwijzing naar bovenstaande militie achterwege liet.

Verder blijkt uit het politiedossier dat uzelf had verklaard dat er bezittingen gestolen werden door drie gemaskerde personen (zie vertaling politiedossier, toegevoegd aan het administratief dossier). Op het CGVS daarentegen verklaarde u aanvankelijk uitdrukkelijk dat er door deze drie mannen helemaal niets was gestolen. U lichtte toe dat het de bedoeling was van de drie mannen om u te ontvoeren of te vermoorden (zie gehoorverslag CGVS 19 juli, vraag 10). U werd ermee geconfronteerd dat uit het politiedossier blijkt dat uzelf had verklaard dat er juwelen van uw dochter waren gestolen. U legde nu uit dat er op een gegeven moment heen en weer werd geduwd tussen één van uw belagers en uw dochter en dat hierbij een ketting van uw dochter stuk werd getrokken. U kon zelfs niet zeggen of deze ketting al dan niet werd meegenomen door de man in kwestie (zie gehoorverslag CGVS 19 juli, vraag 14). Toen u er hierna op werd gewezen dat in het politiedossier niet alleen sprake was van slechts één gestolen ketting, maar wel van drie gestolen armbanden en een gestolen halsketting, antwoordde u enkel dat het wel degelijk de bedoeling was van uw belagers om u te ontvoeren. Uw verklaringen op het CGVS over het incident van 12 juni 2010 lijken niet overeen te komen met de verklaringen die u destijds

aflegde bij de politie toen u klacht indiende naar aanleiding van dit incident. Dit alles laat vermoeden dat u op 12 juni 2010 eerder het slachtoffer werd van crimineel geweld dan wel van een persoonlijk geïnterviewd-zijn door een extremistische terreurgroep.

Voorts is het onbegrijpelijk dat de drie mannen die jullie huis waren binnengedrongen, u gewoon lieten ontsnappen via het dak. Mochten zij u werkelijk persoonlijk hebben geïnterviewd, zou men redelijkerwijze verwachten dat zij u achterna zouden zijn gelopen, of dat zij op zijn minst dit zouden geprobeerd hebben. Numeriek waren ze althans in de meerderheid. En aangezien het om een verrassingsaanval ging was u zo wie zo in het nadeel en was de kans wel bijzonder klein dat u zou kunnen ontkomen. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde enkel dat de drie mannen erg zenuwachtig waren en dat, toen de mannen even naar achteren waren gegaan in jullie huis, u van de gelegenheid gebruik maakte om te ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vraag 143). Deze uitleg is weinig geloofwaardig. Dat geen van de drie mannen zelfs geen poging heeft ondernomen om u te pakken te krijgen, is zoals gezegd onbegrijpelijk indien zij werkelijk waren gekomen om u een lesje te leren. Andermaal lijkt dit er op te wijzen dat de overvallers meer interesse betoonden in jullie materiële bezittingen dan wel in u als persoon. Wat er ook van zij, uit het politiedossier, opgesteld naar aanleiding van de klacht die uzelf persoonlijk indiende, kan allerm minst afgeleid worden dat u zich persoonlijk geïnterviewd voelde door leden van de militie 'Asaib ahl al-Haq', zoals u hier op het CGVS uitdrukkelijk bevestigt. Het doet eerder vermoeden dat u en uw familie het slachtoffer zijn geworden van een ordinaire dievenbende die uit waren op jullie familiejuwelen.

Bovendien moet opgemerkt dat er ook twijfels rijzen over de herkomst en de authenticiteit van het door u neergelegde politiedossier en dat er dus ook twijfels rijzen over de feiten die aan deze klacht ten grondslag hebben gelegen. U verklaarde op het CGVS immers dat u naderhand een confrontatie bent aangegaan met enkele gearresteerde criminelen. U werd gevraagd hoeveel keer u die criminelen te zien kreeg. U antwoordde dat u hen slechts één keer te zien kreeg (zie gehoorverslag CGVS 19 juli, vragen 30 en 31). Nochtans blijkt uit het politiedossier dat de confrontatie in totaal vijf keer werd herhaald, dat de criminelen telkens anders werden gekleed, dat op een gegeven moment de criminelen zelfs werden gemaskerd (aangezien ze ook tijdens de aanval op u gemaskerd waren), maar dat u na vijf pogingen niemand heeft kunnen identificeren. U werd met deze verklaringen, opgenomen in het politiedossier, geconfronteerd. U verklaarde hierop enkel dat het niet op die manier is verlopen (zie gehoorverslag CGVS 19 juli, vraag 32). Het feit dat uzelf verklaringen aflegt die flagrant tegenstrijdig zijn met de verklaringen opgenomen in het politiedossier, dat u zelf ter staving van uw asielaanvraag voorlegt, doet, zoals gezegd twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten en doet ook twijfels rijzen over de feiten die aan dit politiedossier ten grondslag liggen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtaanleiding in ernstige mate ondermijnd.

Uw verklaringen over uw carrière ten tijde van het regime van Saddam Hussein tasten uw geloofwaardigheid verder aan. Het CGVS kan zich immers niet van de indruk ontdoen dat u geregeld ontwijkende antwoorden geeft, om de feiten anders voor te stellen dan ze zich hebben voorgedaan. Het CGVS vermoedt sterk dat u dit doelbewust doet om uw eventuele betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen door dit regime te verhullen. Aangezien u zelf verklaart dat u door een terroristische groepering wordt geïnterviewd omwille van uw Baath-verleden, is het voor de Belgische asielinstanties van het grootste belang om een correct en volledig beeld te krijgen van uw preciese rol en van uw mate van betrokkenheid bij dit regime.

Zo is het opvallend dat u enerzijds aanhaalt dat u zich geïnterviewd voelt omwille van uw carrière ten tijde van het regime van Saddam Hussein en meerbepaald omwille van uw werk destijds bij de Mukhabaraat, waarbij u door Iran gesteunde milities opvolgde (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vraag 23), maar dat u anderzijds aanhaalt destijds nooit met iemand in uw omgeving in aanvaring te zijn gekomen, meer nog: u beweert nooit iemand te zijn tegengekomen die zich kritisch zou hebben uitgelaten over het regime van Saddam Hussein (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vraag 96). Dit laatste gegeven is op zich weinig geloofwaardig.

Over uw werk bij de Mukhabaraat legde u opvallende incoherente verklaringen af die het vermoeden van het CGVS versterken dat u de feiten anders probeert voor te stellen om bepaalde zaken waarmee u te maken kreeg te verhullen. Zo verklaarde u dat u een netwerk van informanten diende uit te bouwen om informatie te bekomen over landen zoals Iran en Syrië (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vragen 80-82). Op de vraag of u deze informanten dan op voorhand diende te screenen met het oog op hun betrouwbaarheid, antwoordde u dat dit wel degelijk gebeurde. U verwees in dit verband naar kleinere opdrachten die ze dienden uit te voeren en ook naar interviews die werden afgenomen. Op de vraag wat er gebeurde als iemand na deze screening onbetrouwbaar bleek te zijn, verklaarde u dat het contact onmiddellijk diende te worden verbroken. Vreemd genoeg bleek uzelf zich niet te kunnen herinneren of u ooit persoonlijk te maken had met een onbetrouwbaar iemand. U werd erop gewezen dat dit weinig geloofwaardig is. U antwoordde nu dat als iemand afkomstig uit Irak als onbetrouwbaar

werd aanzien voor uw netwerk van informanten, deze onmiddellijk werd doorverwezen naar de zogenaamde "anti-spionageafdeling" die dan de zaken verder "afhandelde". U Lichtte verder toe dat al naargelang de feiten, een passende straf kon worden opgelegd die varieerde van een gevangenisstraf tot de doodstraf. Wanneer dan werd gevraagd of u een voorbeeld kon geven van iemand die u had doorverwezen en die dan later de doodstraf had gekregen, antwoordde u dat u dit zich 'niet meer kon herinneren'. Vervolgens werd u twee keer gevraagd of u het dan niet uitsloot dat u ooit iemand heeft doorverwezen die dan later de doodstraf kreeg opgelegd. U ontweek twee keer deze vraag. Toen de vraag u een derde maal werd gesteld en u vriendelijk doch met klem werd verzocht om te antwoorden met 'ja' of 'nee' op de voorgaande vraag, antwoordde u heel resoluut dat u het nooit heeft meegemaakt iemand te hebben moeten doorverwijzen die dan later ter dood werd veroordeeld. Dit antwoord staat in schril contrast met uw eerste verklaring waarbij u te kennen gaf zich dit niet meer exact te kunnen herinneren. Hierna verklaarde u bovendien dat u in al die jaren nooit iemand onbetrouwbaar bent tegengekomen en ook dat u nooit iemand heeft gescreend. Ook dit antwoord is flagrant tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen waarbij u te kennen gaf zich niet meer te kunnen herinneren of u ooit persoonlijk te maken had met een onbetrouwbaar iemand en waarbij u toelichtte wel degelijk mensen te hebben gescreend (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vragen 84-97). Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat u zich in bochten wringt om toch maar niets 'compromitterends' te moeten loslaten. Wat er ook van zij, uw verklaringen zijn weinig coherent te noemen en tasten dan ook in grote mate uw geloofwaardigheid verder aan.

Ook over uw latere carrière legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo is het weinig geloofwaardig dat u in uw hele loopbaan nooit iemand zou zijn tegengekomen die zich disloyaal had gedragen of die zich kritisch had uitgelaten ten opzichte van het regime. Nochtans had u wel degelijk gezag uitgeoefend over anderen en dit zowel in het kader van de Baathpartij (u was gepromoveerd tot 'udu Firqa') als in het kader van uw professionele bezigheden. Zo zou u als directeur van de Arabische bevrijdingsbewegingen leiding hebben gegeven aan 20 à 25 personen. U werd erop gewezen dat het ongeloofwaardig is dat u in al die jaren dat het regime van Saddam Hussein aan de macht was een bloeiende carrière bij de Iraakse overheid heeft uitgebouwd, waarbij u hogerop bent geklommen, zowel binnen de partij als beroepsmatig, maar dat u op geen enkel moment in aanraking zou zijn gekomen met personen of medewerkers die een steek lieten vallen en zich negatief uitlieten over het regime. Uw antwoord hierop getuigt van grote dubbelzinnigheid. U verklaarde immers dat ten tijde van het regime van Saddam Hussein niemand kritiek durfde te geven op dit regime en al helemaal niet ten overstaan van zijn overste. Dat zou volgens u de reden zijn waarom u nooit iemand was tegengekomen die openlijk kritiek uitte ten opzichte van het regime (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vragen 119, 120, 123-129). Impliciet geeft u hiermee echter aan dat mensen zich inhielden ten overstaan van u, of andere leidinggevendenden, uit vrees streng te worden gestraft voor hun kritische uitspraken. Wat er ook van zij, opnieuw heeft het CGVS de indruk dat u bepaalde zaken anders voorstelt dan dat ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

Tot slot dient nog te worden gewezen op uw algemene houding ten opzichte van het regime van Saddam Hussein. U maakt een onderscheid tussen de periode vóór 1991, toen Irak Kuwait was binnengevallen en de periode erna. U lichtte toe dat vóór 1991 Irak in de hele wereld werd gerespecteerd, maar dat na de inval in Kuwait dit radicaal veranderde. Wanneer u werd gevraagd om de interne situatie in Irak te bespreken, verwees u naar dezelfde breuklijn: vóór 1991 was de interne situatie redelijk oké, hoewel u er wel onmiddellijk aan toevoegde dat er toen ook fouten zijn gebeurd, maar na 1991 is de situatie enorm beginnen verergeren. U werd er vervolgens op gewezen dat het regime van Saddam Hussein zich ook vóór 1991 liet kenmerken door een hevige repressie ten opzichte van de eigen burgerbevolking, waarbij massaal mensenrechtenschendingen plaatsvonden, waarbij onder andere tijdens de 'Anfalcampagne' massaal veel Koerden werden gedeporteerd of geëxecuteerd en in het stadje Halabja een ware genocide plaatsvond. U werd gevraagd waarom u hiernaar niet had verwezen wanneer u werd gevraagd de interne situatie in Irak ten tijde van het regime van Saddam Hussein te beschrijven. U antwoordde dat u wel degelijk had aangegeven dat er destijds fouten waren gebeurd en ook dat die fouten na 1991 verergerd waren. Vervolgens werd u erop gewezen dat de Anfalcampagne al vóór 1991 plaatsvond, net zoals de genocide tegenover de burgerbevolking van Halabja. U gaf dit toe (zie gehoorverslag CGVS 19 juli 2012, vragen 131-137). Het is echter op zijn minst opvallend te noemen dat u dergelijke aangrijpende gebeurtenissen in de recente geschiedenis van uw land waarin u overigens een actieve rol heeft gespeeld als medewerker van de 'Mukhabaraat', als diplomaat en hoger ambtenaar, minnetjes afdoet als "fouten", fouten waarvan u bovendien ook nog eens impliciet zegt dat ze in vergelijking met latere feiten eigenlijk 'kleinere fouten' zijn. Deze houding toont duidelijk aan dat u bepaalde zaken probeert te verhullen of minstens probeert te minimaliseren. Het eerder uitgesproken vermoeden dat u dit doelbewust doet om uzelf niet in diskrediet te brengen, wordt hiermee alleen maar verder gevoed.

Toen u vervolgens werd gevraagd of u destijds geen gewetensproblemen had om als diplomaat een regime te vertegenwoordigen dat zich liet kenmerken door een hevige repressie tegenover de eigen burgerbevolking, maakte u zich er gemakkelijk mee af door te verklaren dat u een gewone ambtenaar was zoals er destijds zovelen waren. Er werd u tegengeworpen dat u als diplomaat geen 'gewone ambtenaar' was. U vertegenwoordigde immers uw regime in het buitenland. Dat maakte dat u geen gewoon ambtenaar was, maar wel een hoger ambtenaar met veel macht en invloed. U repliceerde hierop met de vraag: "wat bedoelt u dan, had ik kritiek moeten geven?". U werd erop gewezen dat een bloeiende diplomatieke carrière ten tijde van het regime van Saddam Hussein enkel het resultaat kan geweest zijn van een weloverwogen en doelbewuste keuze van uzelf waarbij u naar alle waarschijnlijkheid ten allen tijde uw loyaliteit ten opzichte van dit regime heeft moeten bewijzen. Uw voorstelling van de feiten als zou u een gewone ambtenaar zijn geweest zoals zovele anderen die bij wijze van spreken toevallig in dergelijke positie is "gerold" is zeer onwaarschijnlijk. Het feit dat u deze keuze heeft gemaakt, dat u bovendien op geen enkel moment in uw loopbaan zich kritisch heeft opgesteld ten opzichte van het regime van Saddam Hussein, hoewel u klaarblijkelijk op de hoogte was van bepaalde wantoestanden die zich ten opzichte van de eigen burgerbevolking afspeelden, bevestigt het vermoeden dat u zich alle voordelen van dit regime heeft laten welgevalen, maar dat u er voor koos om de ogen te sluiten voor de vele nadelen van het regime.

Wat er ook van zij, het CGVS kan op basis van uw verklaringen over uw carrière geen duidelijk en volledig beeld vormen over uw eventuele rol en betrokkenheid bij eventuele mensenrechtenschendingen die ten tijde van het regime van Saddam Hussein werden begaan. Gelet op uw bloeiende loopbaan zijn er wel degelijk indicaties dat u hierbij betrokken bent geweest. Echter, uw bij momenten erg vage, ontwijkende of zelfs totaal incoherente verklaringen laten niet toe hieromtrent duidelijkheid te bekomen. Deze vage, ontwijkende en incoherente verklaringen tasten in ieder geval uw geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van een internationaal paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw Jordaanse rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, een badge in verband met uw betrekking als directeur van de Arabische bevrijdingsbewegingen, een badge in verband met uw betrekking als officier bij de Mukhabaraat, een badge in verband met uw betrekking als adviseur bij uw eigen stam, enkele foto's waarbij u bent afgebeeld samen met vooraanstaanden ten tijde van het regime van Saddam Hussein (waaronder de Iraakse oud-minister Tareq Aziz en de overleden Syrische president Hafiz al-Assad), een kopie van een attest van de politieopleiding die u heeft gevolgd, een kopie van een migratiekaart, kopieën van documenten in verband met de politie waarvoor u eerst heeft gewerkt, een kopie van een woonkaart, een kopie van een voedselkaart, een kopie van een bewijs van aankoop van een huis en twee kopieën van eigendomsbewijzen. Al deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en de carrière die u ten tijde van het regime van Saddam Hussein heeft uitgebouwd. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. Verder legde u nog een armband voor van gedetineerde toen u was opgesloten in de gevangenis van Abu Graib en kopieën van documenten in verband met uw arrestatie en vrijlating uit de gevangenis van Abu Graib. Deze documenten bevestigen dat u op een gegeven moment door Amerikaanse militairen bent gearresteerd en terug vrijgelaten na opgesloten te zijn geweest in de gevangenis van Abu Graib. Dit staat hier evenwel evenmin ter discussie. U kende nadien geen problemen meer in die zin. De kopieën van de documenten in verband met het incident van 12 juni 2010 verwijzen naar het incident dat u is overkomen en dat u deed beslissen uit Irak te vluchten. Echter zoals hierboven reeds is besproken, is de inhoud van deze stukken niet altijd in overeenstemming met uw verklaringen (zie supra). Over de documenten in verband met de bezetting van uw huis door militieleden dient tenslotte te worden opgemerkt dat deze weinig objectieve bewijswaarde hebben gelet op het feit dat het kopieën betreffen en géén originelen. Bovendien betreft dit feiten die dateren van einde 2003, waardoor onmiddellijk de vraag rijst of dit probleem, mocht het zich al hebben voorgedaan, nog steeds actueel is. Uw echtgenote kon nadien op haar naam een huis in Bagdad kopen. Verder legde u nog een medisch attest voor, dat bevestigt dat u medische problemen heeft, zonder meer. Opnieuw dient opgemerkt dat dit hier niet ter discussie staat. Deze medische problemen hebben evenwel geen uitstaans met de problemen die u deden besluiten uit Irak te vluchten. Tenslotte legde u nog een schriftje voor met persoonlijke notities. Dit heeft uiteraard geen objectieve bewijswaarde. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet,

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij aanvankelijk niet gesproken heeft over de diefstal van de familiejuwelen omdat dat niet de intentie was van de daders. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal zijn beslissing op vermoedens baseert en hij wijst erop dat dit niet voldoende is om de bestreden beslissing te staven en dat dit een inbreuk uitmaakt op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing vermeldt immers het volgende: *“Dit alles laat vermoeden dat u op 12 juni 2010 eerder het slachtoffer werd van crimineel geweld dan wel van een persoonlijk geïsoleerd-zijn door een extremistische terreurgroep. (...) Andermaal lijkt dit er op te wijzen dat de overvallers meer interesse betoonden in jullie materiële bezittingen dan wel in u als persoon. (...) Het doet eerder vermoeden dat u en uw familie het slachtoffer zijn geworden van een ordinaire dievenbende die uit waren op jullie familiejuwelen”*.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal zijn functies tijdens het bewind van Saddam Hussein niet betwist, dat hij zijn loopbaan als een reden heeft ingeroepen waarom hij niet naar Irak kan terugkeren en dat de commissaris-generaal zijn loopbaan niet in aanmerking heeft genomen bij de behandeling van zijn asielaanvraag. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing bijgevolg in strijd met de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Tot slot wijst verzoeker erop dat de Iraakse overheid in juli 2012 een lijst heeft verspreid met de namen van de personen die naar het buitenland zijn gevlucht wegens hun tewerkstelling tijdens het bewind van Saddam Hussein. Volgens verzoeker staat zijn naam op deze lijst en riskeert hij aangehouden te worden als hij zich op het Iraakse grondgebied zou begeven.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft er in zijn beslissing immers terecht op gewezen dat verzoekers verklaringen over het incident van 12 juni 2010 en over de confrontatie bij de politie met de gearresteerde criminelen niet overeenstemmen met de documenten die verzoeker neerlegde. Zo wordt er in het politiedossier met geen woord gerept over het vermoeden dat verzoeker, zoals hij beweert op het Commissariaat-generaal, persoonlijk geïsoleerd wordt door leden van Asaib ahl al-Haq. Ook blijkt uit het politiedossier dat verzoeker had verklaard dat er door de drie gemaskerde mannen bezittingen waren gestolen terwijl verzoeker bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat er niets was gestolen en het de bedoeling was van de drie mannen om verzoeker te vermoorden of te ontvoeren. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift. Het is niet ernstig te menen dat verzoeker niet gehouden zou zijn tot een minimale kennis van de door hem neergelegde documenten. Verzoeker kan ook geen aannemelijke verklaring geven voor het feit dat hij volgens de overgemaakte documenten vijf maal geconfronteerd werd met de verdachten ter identificatie terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij hen slechts eenmaal te zien had gekregen. Voorgaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde politiedossier en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangebrachte feiten die aan dit politiedossier ten gronde liggen.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn loopbaan niet in aanmerking heeft genomen bij de behandeling van zijn asielaanvraag merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht gewezen heeft op het feit dat verzoeker bij momenten erg vage, ontwijkende of zelfs totaal incoherente

verklaringen aflegde die niet toelaten over zijn carrière een duidelijk en volledig beeld te vormen met betrekking tot zijn eventuele rol en betrokkenheid bij eventuele mensenrechtenschendingen die ten tijde van het regime van Saddam Hoessein werden begaan.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op een lijst van de Iraakse overheid waarop zijn naam zou voorkomen. Verzoeker legt ter zitting twee faxkopieën neer en verklaart dat stuk 2 een lijst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Irak betreft waarop verzoekers naam zou vermeld staan. Nog daargelaten dat de stukken slechts kopieën zijn waaraan alleen al om deze reden weinig bewijswaarde kan worden aan gehecht, gezien het manipulatieve karakter van fotokopieën, zijn de stukken niet vergezeld van een voor eensluidende vertaling. Op grond van artikel 8 PR RvV worden deze stukken dan ook niet in overweging genomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij wegens zijn functies tijdens het bewind van Saddam Hussein moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in Bagdad op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit ook niet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER